

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Twin City, a.s.**, so sídlom Prievozská 4, Bratislava, IČO: 35 872 217, zast. *JUDr. Igorom Nagyom, advokátom advokátskej kancelárie Law & Trust, spol. s r.o.* so sídlom Prievozská 4, Bratislava proti žalovanému **Ministerstvu dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie slobody č. 6 Bratislava, za účasti účastníka správneho konania, spoločnosti **Blaguss Slovakia, s.r.o.**, so sídlom Galvaniho 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 114/2010 zo dňa 12.7.2010, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 192/2010-78 zo dňa 6. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 192/2010-78 zo dňa 6. októbra 2011, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením krajský súd konanie vo veci zastavil, keď dospel k záveru, že vo veci nie sú splnené podmienky konania, pretože žalobcovi (ako opomenutému účastníkovi) boli na základe uznesenia krajského súdu doručené obe rozhodnutia žalovaného dňa 14.3.2011 a preto mal žalobca podľa názoru krajského súdu buď podať na súde novú žalobu, resp. pôvodnú žalobu, ktorú krajskému súdu doručil dňa 9.8.2010 doplniť v lehote 2 mesiacov o konkrétne dôvody. Ďalej dôvodil tým, že v žalobe, ktorú súdu doručil dňa 9.8.2010 okrem skutočností, že žalovaný s ním v správnom konaní ako s účastníkom konania nekonal, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, v čom bol na svojich právach ukrátený, resp. v čom boli jeho práva postupom správneho orgánu porušené.

Proti uzneseniu krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Poukázal na to, že napriek tomu, že všetky uvádzané žalobné dôvody, konkrétne porušenia jeho subjektívnych práv a ostatné tvrdenia a skutočnosti, na základe ktorých žiadal preskúmať rozhodnutia správnych orgánov v konaní o zmene dopravnej licencie, sú jednoznačne v žalobe tvrdené a precizované (časť II. až V. žaloby), tak krajský súd len stroho a arbitrárne skonštatoval, že ako žalobca okrem skutočnosti „opomenutého účastníctva“ v správnom konaní o zmene dopravnej licencie neuviedli žiadne iné skutočnosti, v čom boli práva žalobcu postupom žalovaného ukrátené. Podľa žalobcu boli nevyhnutne splnené aj ostatné procesnoprávne podmienky, za ktorých mohol a musel krajský súd v predmetnej veci konať a meritórne rozhodnúť. S poukazom na ust. § 247 ods. 2 O.s.p. uviedol, že skutočnosť, či prvostupňové rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť inak, než po vyčerpaní príslušných riadnych opravných prostriedkov, nebola sporná, pretože z administratívneho spisu vyplýva, že prvostupňové rozhodnutie bolo na základe rozkladu podaného účastníkom konania o zmene dopravnej licencie – Slovak Lines, a.s. Bratislava potvrdené druhostupňovým rozhodnutím, voči ktorému už v zmysle § 61 ods. 3 a § 59 ods. 4 správneho poriadku nie je možné podať ďalší rozklad. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ust. § 250 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktoré má povahu špeciálneho ustanovenia ku generálnemu ustanoveniu § 250 ods. 2 prvá veta, podľa ktorého žalobcom môže byť len fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Ďalej žalobca uviedol, že jednotlivé znaky definície v spojení s § 14 ods. 1 veta prvá správneho poriadku jeho právne postavenie účastníka správneho konania o zmene dopravnej licencie sú podrobne vymedzené v žalobe. Krajský súd sa otázkou účastníctva žalobcu v konaní o zmene dopravnej licencie a odňatia jeho procesných práv poskytnutých právnymi predpismi, t.j. zákonnosťou postupu žalovaného vôbec nezaoberal a meritórne o ňom nerozhodol, hoci všetky procesnoprávne predpoklady pre rozhodnutie vo veci samej boli naplnené. Uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je opomenutie účastníka v administratívnom konaní len formálnou vadou postupu správneho orgánu, ale vadou takej intenzity, ktorá má taký vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, že rozhodnutie správneho orgánu musí byť zrušené. Podľa žalobcu preto neboli dané podmienky na zastavenie konania v zmysle ust. § 250d ods. 3 O.s.p.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca neuvádza v odvolaní žiadne nové skutočnosti, opakuje len tvrdenia uvedené v žalobe, a to že je účastníkom konania v konaní o udelenie dopravnej licencie na vykonávanie medzinárodnej pravidelnej verejnej autobusovej dopravy spoločnosti Blaguss, s.r.o., a tiež že nekonaním s ním ako s účastníkom došlo k zásahu do jeho vlastníckych práv. Uviedol, že poukazuje na svoje písomné stanoviská, v ktorých uviedol a preukázal, že žalobca nie je účastníkom konania, čo vyplýva z príslušných právnych predpisov a judikatúry Európskeho súdneho dvora a preto konaním žalovaného nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckych a ani iných práv žalobcu. Poukázal na to, že postup pri udeľovaní licencie upravuje nariadenie Rady (EHS) č. 684/92 o spoločných pravidlách pre medzinárodnú prepravu osôb autokarmi a autobusmi v platnom znení. Žalovaný ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 6 As 12/2007-140 zo dňa 25.11.2008, ktorý sa týka účastníctva v správnom konaní o povolení medzinárodnej autobusovej linky, ktorý vychádza z viacerých rozhodnutí Európskeho súdneho dvora

v podobných prípadoch a že v zmysle rozsudku NSSČR vlastník (správca) autobusovej zastávky nemôže byť účastníkom konania, keďže ten nie je na svojich právach vôbec dotknutý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie a konanie, ktoré mu predchádzalo, prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

V danom prípade ako vyplýva z administratívneho spisu ako i z napadnutého rozhodnutia krajského súdu, tak krajský súd v podstate svojím skorším procesným postupom považoval žalobcu na základe jeho žaloby za opomenutého účastníka a uznesením č. k. 1S 192/2010-46 zo dňa 8.9.2010 uložil žalovanému doručiť mu prvostupňové ako i druhostupňové rozhodnutie. Doručenie oboch rozhodnutí potvrdil právny zástupca žalobcu vo svojom písomnom vyjadrení adresovanom žalovanému správnomu orgánu zo dňa 5.5.2011.

Odvolací súd akceptujúc v podstate i dôvody zastavenia konania krajským súdom je však toho názoru, že v posudzovanom prípade neexistovali dôvody na stotožnenie sa so žalobcom, že by mal byť účastníkom konania v konaní o udelenie dopravnej licencie na vykonávanie medzinárodnej pravidelnej verejnej autobusovej dopravy spoločnosti Blaguss, s.r.o. a to podľa prvej definície účastníka konania podľa § 14 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní.

Najvyšší súd sa stotožňuje so žalovaným, že v danom prípade žalobca nemôže byť ako vlastník autobusovej stanice neúčastňujúci účastenstva v príslušnom licenčnom konaní ukrátený na svojich právach a preto mal krajský súd konanie zataviť i z iných dôvodov. Rozhodnutím Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR, Sekcia cestnej dopravy a pozemných komunikácií zo dňa 26.4.2010, Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií SR ako príslušný prvostupňový správny orgán zmenilo rozhodnutie ministerstva č. 1197090/2008-2320-ŠDÚ zo dňa 4.11.2008 vydaného dopravcovi Blaguss Slovakia s.r.o. Bratislava, ktorým bola udelená dopravná licencia na vykonávanie medzinárodnej pravidelnej verejnej autobusovej dopravy medzi členskými štátmi EÚ v úseku Bratislava – Wien tak, že trasa podľa ods. c/ je nasledovná: Bratislava letisko – Bratislava AS – Bratislava Nový most – Bratislava Petržalka – Flughafen Schwechat.

Ako vyplýva z listinných dôkazov, tak rozhodnutím žalovaného sa len pridala zastávka Bratislava autobusová stanica, pričom ostatná časť trasy zostala nezmenená. Taktiež z administratívneho spisu vyplýva, že žalovaný v konaní požiadal dokonca o stanovisko i Spolkové ministerstvo Rakúskej republiky, ktoré vyslovilo súhlas so zmenou dopravnej licencie.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že takéto požiadavky na účastenstvo v licenčnom konaní, aké má žalobca, už v minulosti riešil Súdny dvor, keď sa zaoberal rozsahom požiadaviek

doterajších dopravcov, keď zaujal výklad v súvislosti s ich požiadavkou „mať možnosť vyjadriť svoje záujmy“ pri vydaní rozhodnutia zo strany povoľujúceho dopravného orgánu. Súdny dvor vydal rozsudok dňa 17.12.1987 vo veci Bovo Tours BV a Van Nood Touringears BV proti Minister van Verkeer en Waterstaat a ďalším. Táto vec sa týkala povolenia linkovej dopravy na trase Amsterdam – Londýn, keď rozhodnutie holandského regulátora o vydanie ďalšieho povolenia napadli konkurenční dopravcovia na rovnakej trase. V tom čase bola právna úprava obsiahnutá v Nariadení Rady ES č. 517/72 z 28. februára 1972 o zavedení spoločných pravidiel pre linkovú a osobitnú linkovú dopravu autokarov a autobusov medzi členskými štátmi. Už vtedy v zmysle uvedeného rozsudku Súdny dvor konštatoval, že z čl. 16 ods. 2 nariadenia 517/72 rovnako ako z ostatných ustanovení nariadenia nevyplýva, že by konkurenčným podnikom musela byť daná možnosť následného odvolania či súdneho prieskumu.

Súčasná právna úprava obsiahnutá v Nariadení Rady ES č. 684/92 nepriznáva konkurenčným dopravcom vôbec žiadne procesné práva. Už z úvodných ustanovení nariadenia č. 684/92 a predovšetkým jeho postupných noviel (Nariadenie Rady č. 11/98 zo dňa 11. decembra 1997 a Nariadenie Rady ES č. 1791/2006 zo dňa 20. novembra 2006) zdôrazňujú, že je potrebné zachovať povolovací režim pre linkovú dopravu medzi členskými štátmi a je zároveň nevyhnutné spružniť správne procesy, uvoľniť mieru regulácie a podrobiť celý sektor pravidlám hospodárskej súťaže.

Pokiaľ z čl. 7 ods. 4 psím. d/ nariadenia č. 684/92 vyplýva, že kritérium, ktoré musí byť skúmané pri rozhodovaní správneho orgánu ohľadne vydania príslušného dopravného povolenia, resp. licencie a tým je možné „ohrozenie existencie už povolenej linkovej dopravy“, tak toto ustanovenie nie je možné považovať za akýsi ochranný prvok vo vzťahu k subjektom, ktoré už autobusovú dopravu prevádzkujú (teda vo vzťahu k jednotlivým súťažiteľom pôsobiacim na trhu), ale ako ustanovenie garantujúce samotnú existenciu autobusovej dopravy vo verejnom záujme v snahe zabezpečiť dopravnú dostupnosť verejnosti.

Z platnej právnej úpravy teda nemožno vyvodiť záver, že by právo Spoločenstva vyžadovalo v správnom konaní, alebo v súdnom prieskume možnosť prístupu pre konkurenčných dopravcov, ale trend je opačný, pretože i právna úprava Spoločenstva umožňuje a dáva prednosť uľahčenému prístupu nových dopravcov – súťažiteľov na trhu pred ochranou ekonomických záujmov doterajších dopravcov.

Za takejto skutkovej a právnej situácie, keďže právna úprava Spoločenstva nechráni pred príchodom nových dopravcov na trh ani doterajších dopravcov (konkurenčných dopravcov) z hľadiska hospodárskej súťaže, tak nemôže sa žalobca ako vlastník autobusovej stanice domáhať s úspechom účastenstva v správnom konaní, alebo v správnom súdnictve v prieskumnom konaní, pretože ako vlastník autobusovej stanice je z titulu prevádzkovania svojej podnikateľskej činnosti povinný poskytnúť rovnaké služby všetkým dopravcom, ktorí podľa dopravnej licencie, majú na nej zastávku (§ 16 ods. 1 zák. č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov), pretože ide o zákonnú povinnosť a správny orgán nemôže rozhodovať o tom, či túto povinnosť vlastníkovi stanice uloží alebo nie a preto argumentácia a požiadavka vlastníka autobusovej stanice v uvedených konaniach na jeho účastenstvo v nich z dôvodu, že „ako

vlastníka autobusovej stanice ho prevádzkovanie autobusovej dopravy obmedzuje“, je v rozpore s jeho podnikateľskou činnosťou ako i so zákonom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnuté zastavujúce uznesenie krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., hoci z iných právnych dôvodov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 19. septembra 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth